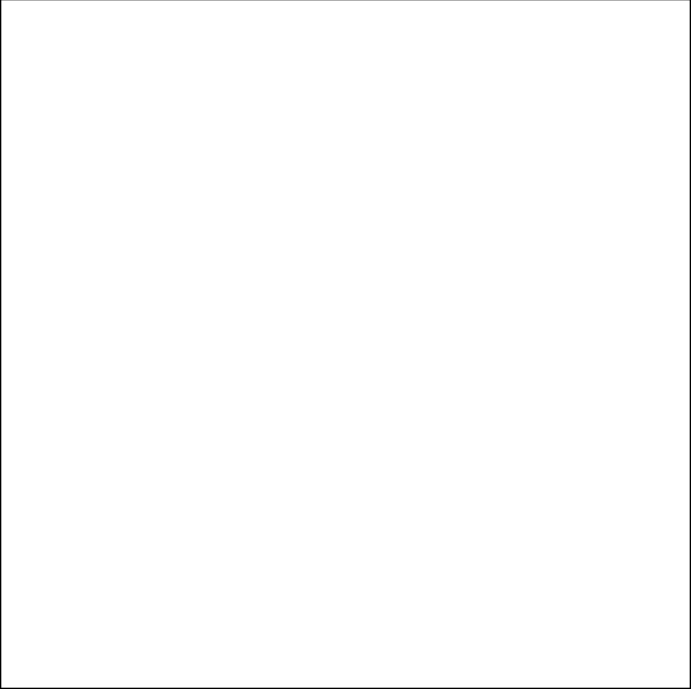

La kanto de Sakima

- ✎ Ursula Nafula
- ✉ Peris Wachuka
- 📄 dohliam
- || 3
- 😊 Esperanto

Global Storybooks
globalstorybooks.net

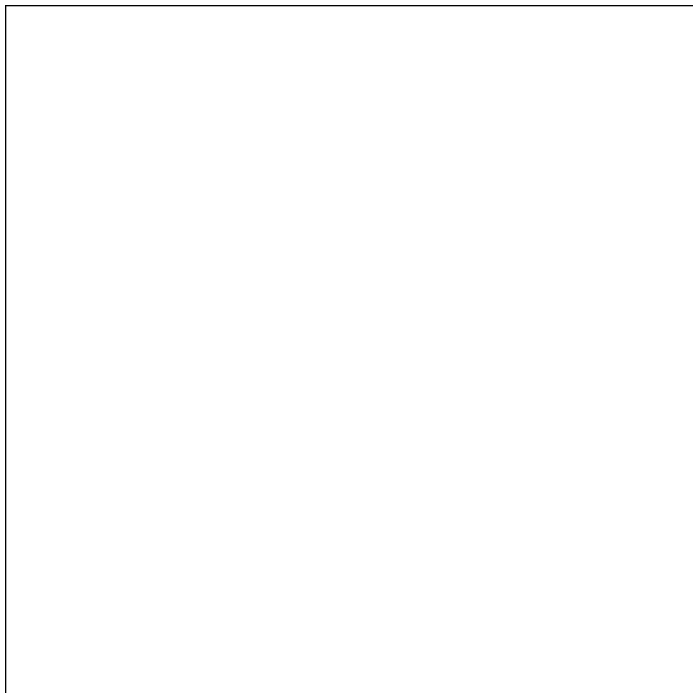
La kanto de Sakima

- ✎ Ursula Nafula
- ✉ Peris Wachuka
- 📄 dohliam

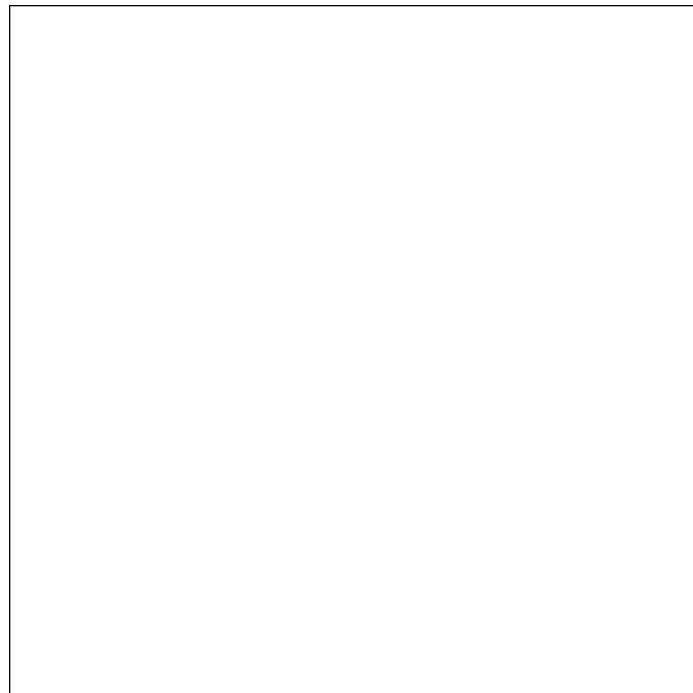

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0)
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

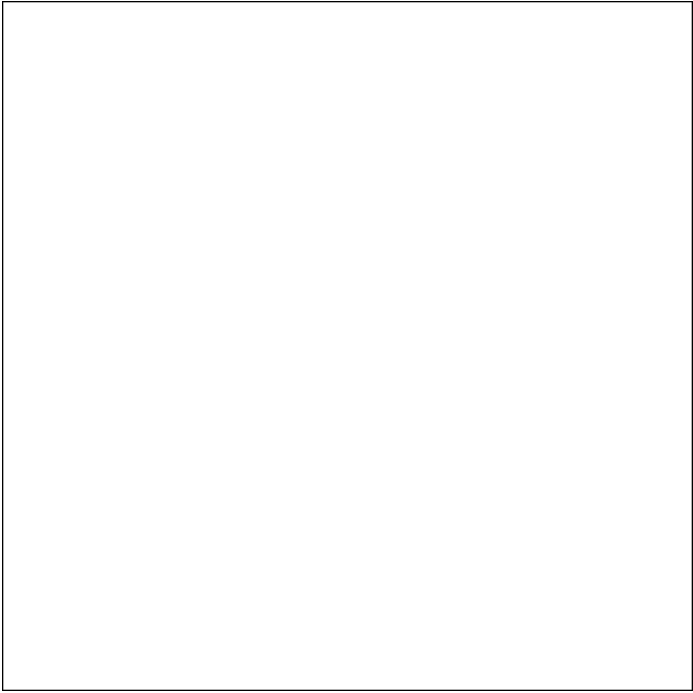

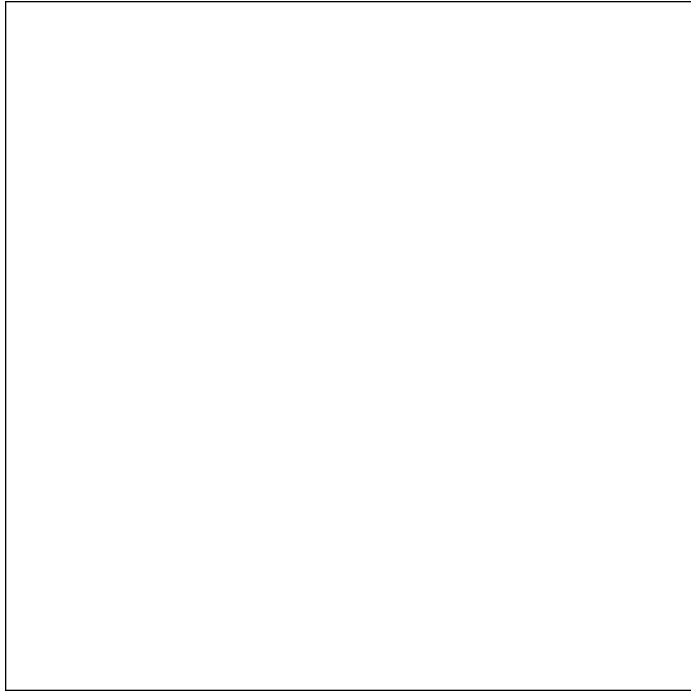
Sakima vivis kun siaj gepatroj kaj sia kvarjara fratino. Ili vivis sur la tereno de riĉulo. Ilia pajlo-tegmenta kabano staris je la fino de arbovico.

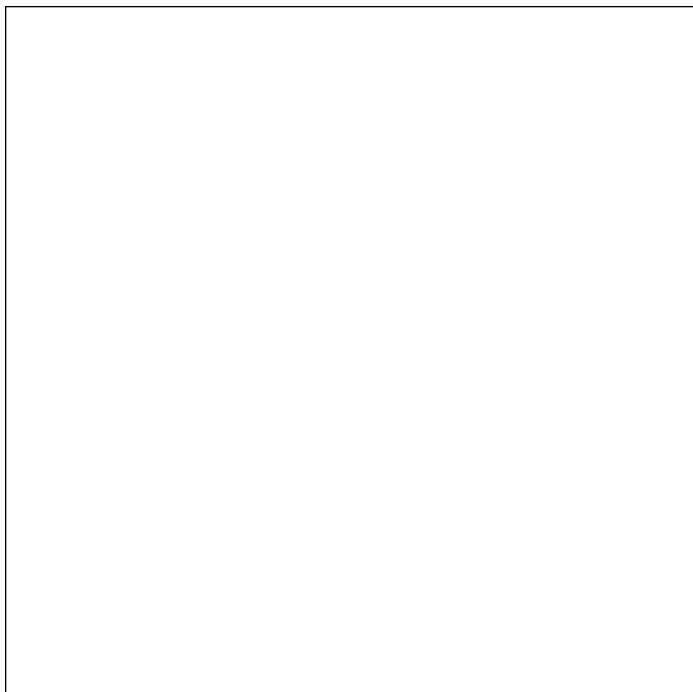
La riĉulo tiel ĝojis revidi sian filon. Li rekompencis Sakima por konsili lin. Li kunprenis sian filon kaj Sakima al la malsanulejo por regajnnigi la vidon al Sakima.

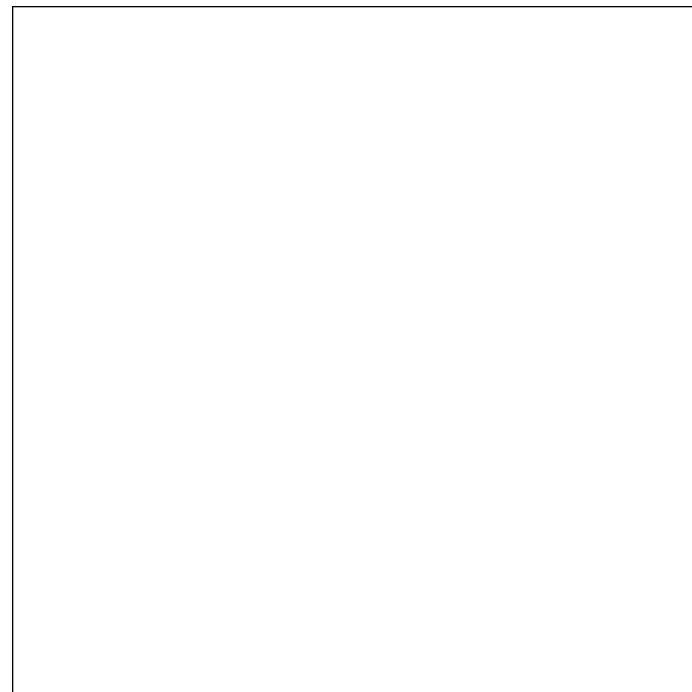
Kiam Sakima havis tri jarojn, li
malsanis kaj perdis sian vidon.
Sakima estis talentplena knabo.

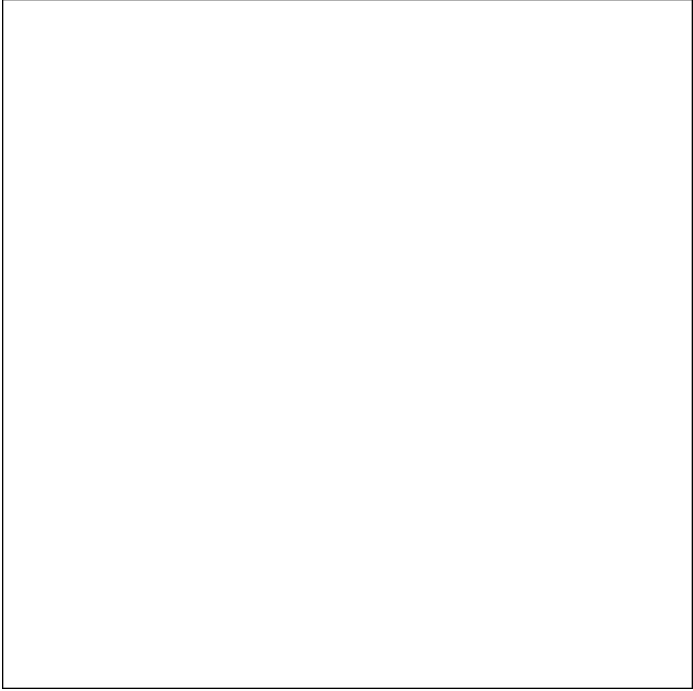
Guste tiumomente du viroj venis
portante iun sur homportilo. Ili
trovis la filon de la riĉulo batitan kaj
forlasitan sur la flanko de la vojo.

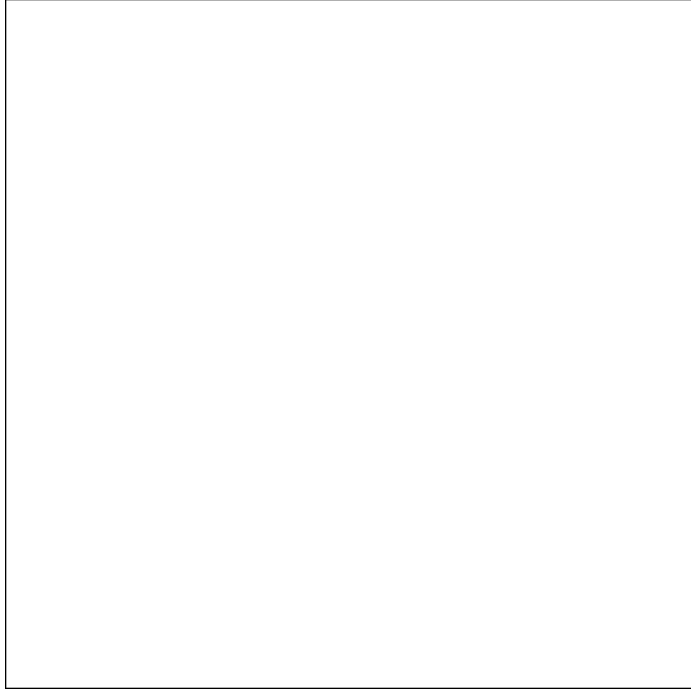
Sakima faris multajn aferojn, kiujn aliaj sesjaraj knaboj ne faris. Ekzemple li povis sidi kun la pli aĝaj vilaĝanoj kaj diskuti gravajn aferojn.

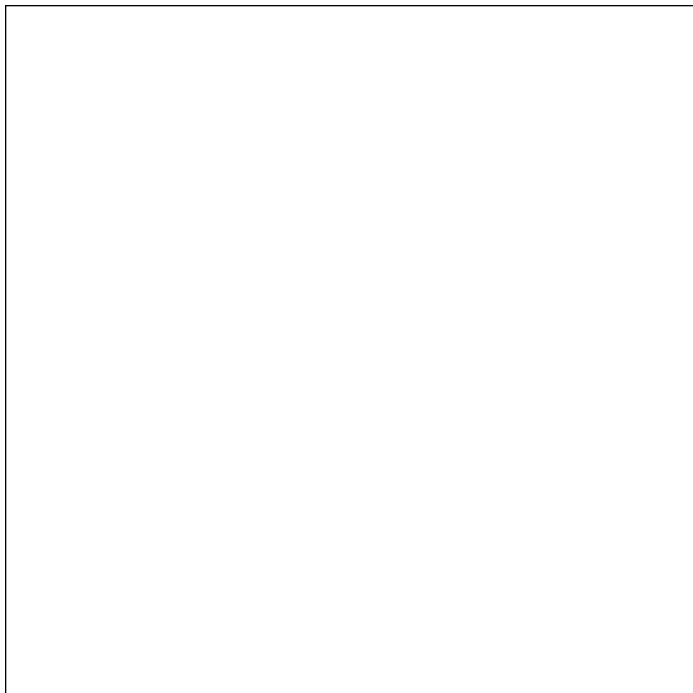
Sakima finis la kantadon kaj turniĝis por foriri. Sed la riĉulo rapidis eksteren kaj diris, "Mi petas, kantu denove."

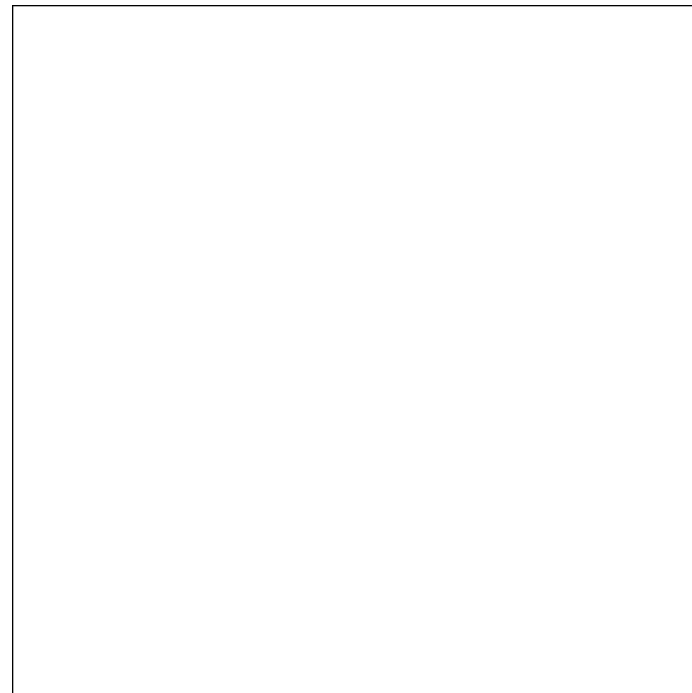
La gepatroj de Sakima laboris ĉe la domo de la riĉulo. Ili eliris la hejmon frumatene kaj revenis malfrue vespere. Sakima estis lasita kun sia fratinego.

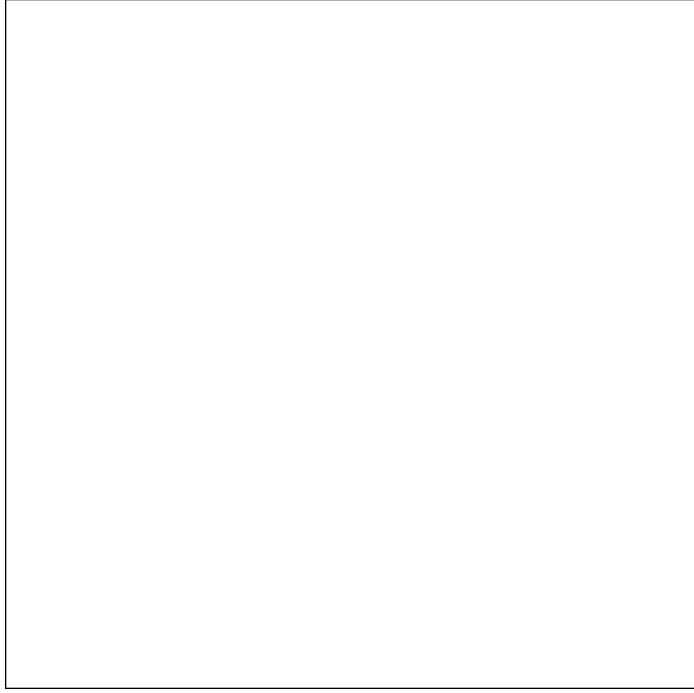
La laboristoj haltigis sian laboron. Ili aŭskultis la belan kanton de Sakima. Sed unu el la viroj diris, "Neniu povis konsoli la ĉefon. Ĉu tiu blinda knabo kredas ke li povas konsoli lin?"

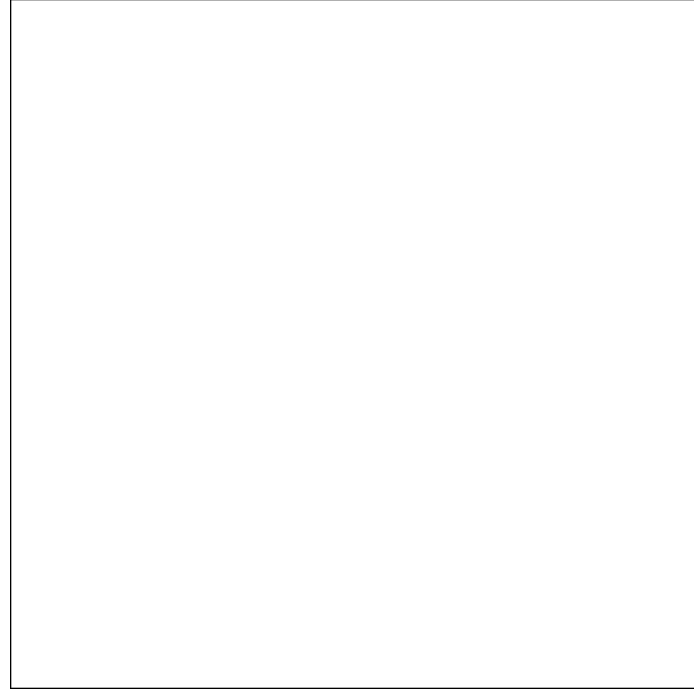
Sakima ŝategis kanti kantojn. Iun tagon lia patrino demandis lin, “De kie eklernis vi tiujn ĉi kantojn, Sakima?”

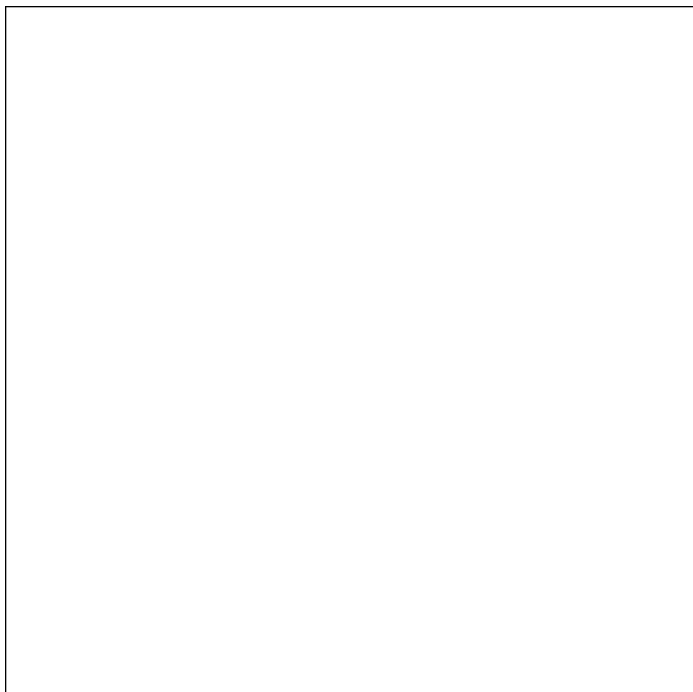
Li staris sub granda fenestro kaj ekkantis sian plej ŝatatan kanton. Malrapide la kapo de la riĉulo ekaperis tra la granda fenestro.

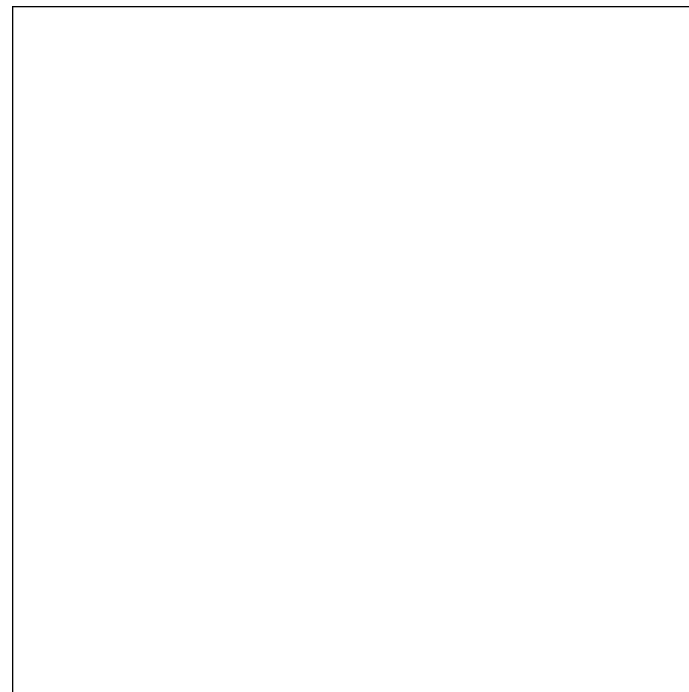
Sakima ripondis, "Ili simple venas,
patrino. Mi aŭdas ilin en mia kapo
kaj tiam mi kantas."

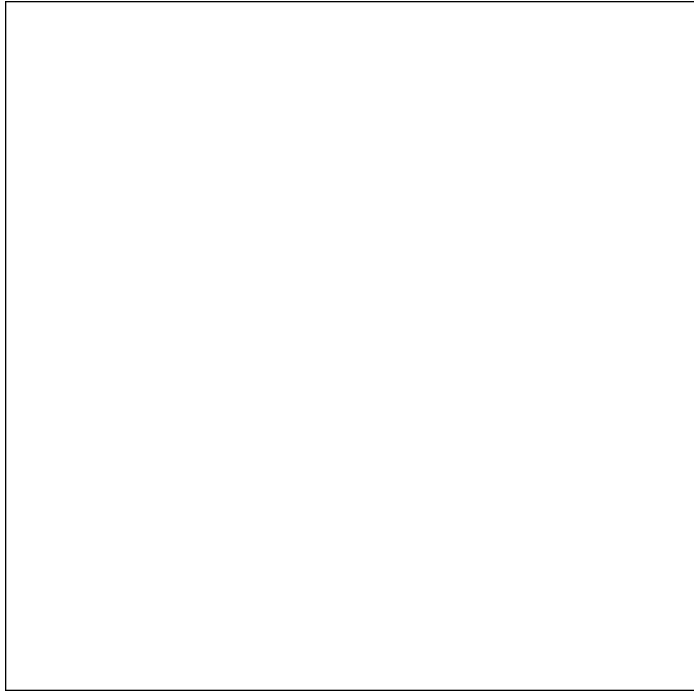
La sekvan tagon Sakima petis sian
fratineton gvidi lin al la domo de la
riĉulo.

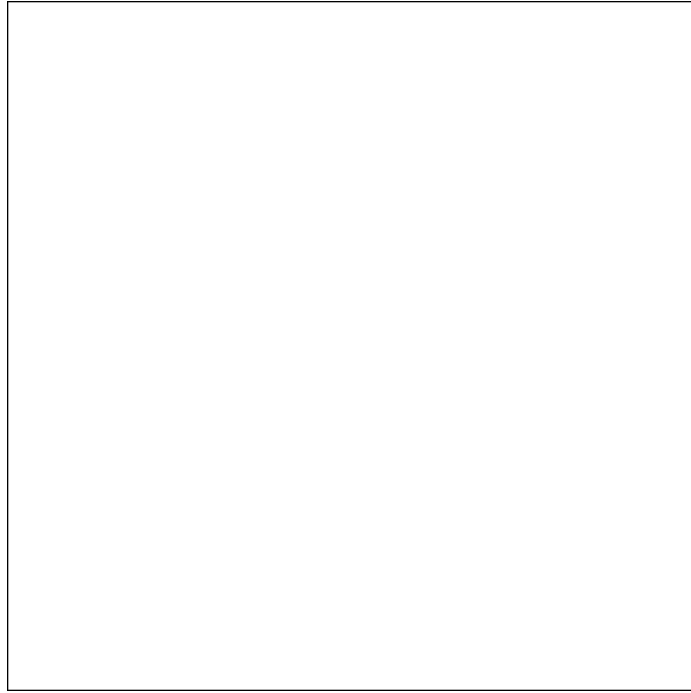
Sakima ŝatis kanti por sia fratineto, precipe se ŝi malsatis. Lia fratino aŭskultus lin kanti sian plej ŝatatan kanton. Ŝi kutimis svingiĝi laŭ la trankviliga melodio.

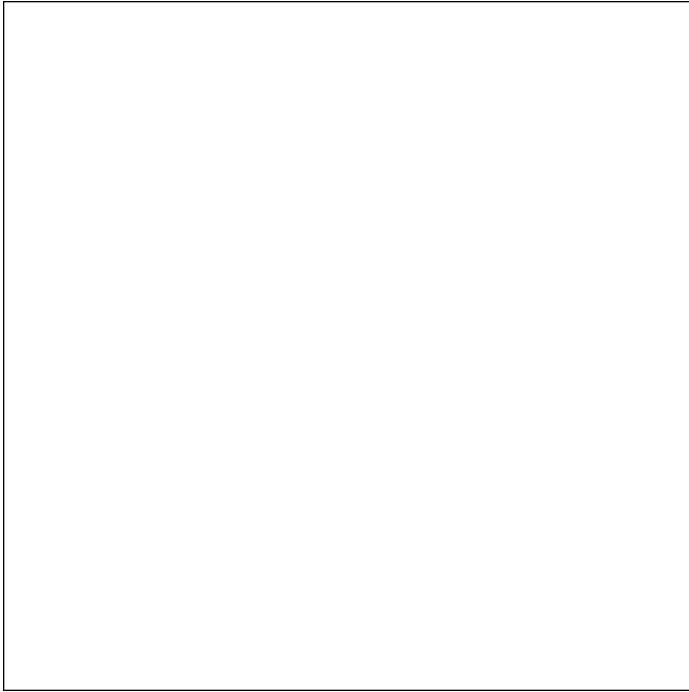
Tamen Sakima ne rezignis. Lia fratineto subtenis lin. Ŝi diris, "La kantoj de Sakima trankviligas min, kiam mi malsatas. Ili trankviligos ankaŭ la riĉulon."

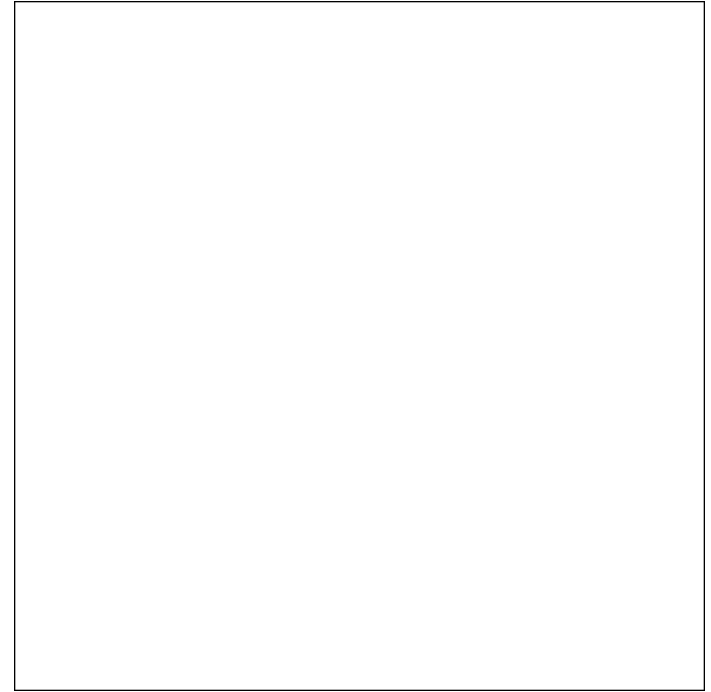
“Ĉu vi povas kanti ĝin ree kaj ree,
Sakima?” lia fratiĉo petis lin. Sakima
do akceptis kaj kantis ĝin ree kaj
ree.

“Mi povas kanti por li. Li eble feliciĉos
denove,” Sakima diris al siaj
gepatroj. Sed liaj gepatroj
malakceptis lin. “Li estas tre riĉa. Vi
nur estas blinda knabo. Ĉu vi kredas
ke via kanto povos helpi lin?”

Iun vesperon, kiam liaj gepatroj
revenis hejmen, ili tre silentis.
Sakima sciis ke io ne ĝustas.

“Kio ne ĝustas, patrino, patro?”
Sakima demandis. Sakima sciĝis ke
la filo de la riĉulo mankas. La viro
estis tre malĝoja kaj soleca.